

Johann Festing

**Programma Quo Rector Universitatis Rostochiensis Johannes Festingius, Ad
Disputationes Circulares Sub Dnn. Professoribus Solenniter habendas,
Studiosam Iuventutem; nec non ad benevole audiendas, Omnes Omnium
Ordinum Cives Academicos Ac Literatos ea qua par est affectione & humanitate
hortatur ac invitat : [P.P. Sub Sigillo Rectoratus Dom. XIII. Trinit. A. MDCXC.]**

Rostochi[i]: Weplingius, [1690]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn742473406>

Druck Freier Zugang

J. 515.¹³

~~A-1257 (1) 1.~~

Fr. 1690.

PROGRAMMA

^{Quo}
RECTOR

UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS

JOHANNES FE-
STINGIUS,

AD

DISPUTATIO-
NES CIRCULARES

SUB

DNN, PROFESSORIBUS

Solenniter habendas,

STUDIOSAM JUVENTUTEM;

nec non ad

benevolè audiendas,

OMNES OMNIUM ORDINUM CIVES

ACADEMICOS AC LITERATOS

eâ quâ par est affectione & humanitate hortatur
ac invitat.

RostochI, Typis JOH, WEPPLINGII, Acad. Typogr.

M-1257(1)

1. 1/2

Rduum munus esse magnumq;
onus, suscipere atq; profiteri se ge-
sturum fore publicæ salutis curam;
id diu non immeritò professus sum,
& hodie circa imminentem (per
Dei gratiam) Rectoratus finem
maximè profiteor. Equidem non
fui nescius, quàm oporteat esse ple-
num & instructum exquisita rerum
experientia, si quis velit regere rem-
publicam, augere ipsam tranqvilli-
tatis atq; incrementi fiducia, & fo-

vere spem bonorum, quam à magistratu sibi haud incertam po-
stulant. Probè onus visum est, quod in munere splendido cui-
vis magistratui imponitur. Bellum dulce inexpertis. Sic or-
namentum ex auro etiam & diademate oculos in ornato saltem
imperito facit comites cum lætitia & blanditiis: adblandiuntur
oraq; ac lumina. Nimirum hætenus enim nescit, auri radios
urere amatorem, ut quandoq; anhelare sub illius amplexu ipsum
oporteat. Sanè etiamsi in literarum studiis hoc magnopere ac
fatis inculcatum sit, plus oneris quàm splendõris inesse magistra-
tui: tamen non ex lectis tantum exemplis, sed ipso rerum usu
istud edoctus sum. Enimverò jam plures per annos adhæseram
eorum lateribus, quibus oneris istiusmodi gravitas querulas so-
lenniter expressit voces. Nec sine causa quæsti sunt, quos sæpi-
us malis oneratos fuisse magis nos alii, quàm ipsi, cognovimus.
Sileo eorum sudores atq; tædia; hæc enim mens ipsa magis
sentit quæ patitur: Sileo stériles curas, quas impendisse ægrius
fert qui intendit: Sileo publica pericula, quæ in eos primos
irruisse visa sunt: Id tamen non prætereo, quòd tacita odia
contraxerint, ubi autores tuti erant; quod his laborare horum
nescii

nescii coacti sint, ubi ceteri, qui fecerant, excusabantur. Verum enim verò testor fidem vestram atq; conscientiam, Cives optimi! quibus ego temporibus scepra coactus sum apprehendere? Arduum munus subii magnamq; onus, qui mediis in tempestatibus, ubi quassatâ velut rate vectus ipse horrebam, cursum tamen regere iussus sum. Heu! quænam non fuerunt tacita vota inter tot tantaq; mala pro salute Academiæ! Sed prorsus ipse convenientia verba reperiebam, quæ sua inter pericula exul Poëta fecerat:

*Verba miser frustra non proficientia perdo:
Ipsa graves spargunt ora loquentis aqua.
Terribilisq; Notus jactat mea dicta; precesq;
Ad quos mittuntur, non finit ire Deos.
Ergo idem venti, ne causa ladar in una,
Velaq; nescio quo, votaq; nostra ferunt.
Me miserum, quanti montes volvuntur aquarum!
Jam jam tacturos sidera summa putes.
Quante diducto subsidunt æquore valles!
Jam jam tacturas Tartara nigra putes.
Quocunq; aspicias, nihil est nisi pontus & æer;
Fluctibus hic tumidis, nubibus ille minax.
Inter utrumq; fremunt immani turbine venti.
Nescit, cui domino pareat, unda maris.
Rector in incerto est: nec quid fugiatve petatve;
Invenit. Ambiguus ars stupet ipsa malis.
Scilicet occidimus, nec spes nisi vana salutis:
Dumq; loquor, vultus obruit ora meos.
Opprimet banc animam fluctus; frustra q; precanti
Ore necaturas accipiemus aquas.*

Tristis diu facies dulcissimi Roseti fuerat: Videre nobis videbamur marcidam purpuram, quæ regia pulcritudo orbi ostentat gloriam. Sic miseriarum luditur fabula. Aberat animorum tranquillitas, cum premeret subita duræ sortis conditio:

Cognoscebatur vix sine suspitione posse esse gaudium, quod creberrime resolvitur in lacrymas. Lugebat gens docta, quæ sub spiramine rosarum odorifero tot ceperat delicias: disperibat oculorum voluptas, omniumq; corda in mœstitiam flectebantur. Funestum diu nostrum erat Rosetum: Indeq; nobis in immane difficultatum pelagus delatis quid non metuendum, ubi tantâ requie solutâ in altis hærebamus periculis, nostrâq; vires in morte ac discessu tantorum præstantiumq; virorum diminutæ erant? Tristabatur nostra mens: nam VARENII cineres cogitabamus. Quis nescit omnium gemitus, qui bene cupidi nostræ felicitatis dira prælagiebant ex tali lapsu Academiae & infausta Ecclesiæ? Illachrymabatur Ecclesia, tristabatur Academia, quia in Varenio suo amiserant veritatis præconem, doctorem ac defensorem strenuum, Theologum consummatissimum, cujus auctoritatem, sapientiam, scientiam & admiranda dona venerabantur boni, reformidabant mali. At, at, inter singultus novæ soboriebantur lacrymæ. Mortuus erat DOBEL ILL S, egregium decus Academiae! Deprædicat fama publica Viri gloriam partam ab experientia medica & doctrina elegantiori, unde utilitas redundabat maxima in rempublicam & juventutem. Omnes certè quotquot novi ferrenti studio expetebant tanti Professoris operam, præter eos, qui ignorabant literas elegantiores, aut abjecti despiciebant physicas mathematicasq; curiositates: hi sunt barbari, quales pro! hodie reperiuntur plurimi. Verum enim verò elatus erat paulò post AMSELIUS, Vir practicâ prudentiâ consiliorumq; plenitudine ac experientiâ clarissim, quem secutus COBABUS non exiguæ famæ Theologus. Imò auxerat ante hunc funera celeberrimorum Virorum SIRICIUS, cujus hîc fermè eadem ratio aliquantum fuerat, quæ olim apud Lugdunenses Scaligeri, ut auctoritate suâ prodesset Academiae. Dein vitâ hominum discesserat BACMEISTERUS, Vir si quis alius in arte medicâ celeberrimus, cujus sola fama poterat agrotis polliceri fiduciam. Hunc comitatus erat DRINGENBERGIUS Philologus elegantissimus, in quò omnes docti Nasonis fluidam Poësin, salesq; & acumen, Romanamque Latine Linguae puritatem animadvertant

verterant. O duram temporum illorum conditionem! Non sine gravissimis doloribus nostris extinctus erat Medicus experientissimus WURDIGIUS, Vir sempiternâ laudè dignissimus, genuinum probitatis exemplum, qui cum neminem unquam læserat, veniâ tamen per interpretem petita, ultimum nobis solenniter congregatis *Vale* dici curavit non sine lacrymis nostris in tristissimo lugentibus acerrimæ illius jacturæ nuncio. Sed neq; hic terminus fuerat, ubi sisteretur meritissimorum Professorum abitus. Quin potius ipsa etiam hæc vita invidere visa erat optimos, qui suis in Facultatibus plurimum poterant prodesse Academia. Evocatus erat ad inclytam Lubecensium Civitatem RADOVIVS, cujus merita ipsi hodiernum laudant Nobilissimi Status Meklenburgici, non nescii, qualem experti sint Virum practica insignem prudentia celebratissimumq;. Hunc secuti erant SWANTENIUS & SELIGMANNUS non ignota inter literatos nomina, quorum industria iis in laboribus eminebat, unde humaniorum literarum & Philosophiæ studia augmentum capiebant luculentissimum. Sic maxima Academiae mala satis recensuisse existimo, dum recensui tantorum Professorum mortem abiturumq;. Etenim, quis non credet hanc famam tantæ jacturæ, qua intra tantillum temporis spatium tota affecti sumus, percubuisse per orbem literarium? Certè nec diffitemur ipsi, & facile animadvertimus, si novos successores substituatur Patronorum cura, plerumq;, nisi eos, qui innovaverunt, viros substituatur, solere quendam esse cunctationem, ut prius expiscentur novorum mores, doctrinam & assiduam diligentiam. Hic autem nisi propriam accusare culpam voluerimus, quantum non impedimentis nos irretitos ac subsidiis destitutos fuisse meritò confitendum est? quia tamen in re silentio præterimus nostra infortunia, quæ eò tempore imminentis oneris, ex tumultu plebis contra studiosam Juventutem aucta erant. Quantum inde rumor aliis in locis percubuerit non tuti hujus loci, satis comperti sumus, satisq; tunc in facie aliquorum legēbamus indicia, unde colligere licebat, quali studio promoturi forent commodum Academiae, cum aliò pervenissent, & laudaturi Civitatis gratiam. Sed gravissimum malum & summum quasi

quasi tempeſtatis periculum videbatur, quod in cognitis aliis
controverſiis graviffimis non noſtra tantum Academia ſed vi-
cini etiam alii boni deplorabant, alii verò è longinquo cum ex-
ſpectatione pernicipi proſpectabant noſtræ ſalutis invidi. Hæ
cauſæ fuerunt, ut tandem imis in angulis occludere maluiſſem
oculos quàm intueri tanta pericula tanta naufragia h. e. Acade-
miæ decrementa. Facile Rector navis arguitur, cum procel-
læ, fluctus ſubſiderint: Sed in iſtis periculis conſilium capere,
id certum cernitur periculum. Non perinde dijudicari po-
teſt (ut habetur in verbis Taciti) quod optimum factu fuerit,
quàm peſſimum fuiſſe quod factum eſt. Proinde maluiſſem
nautis navim & pericula committere, meaq; arare literas, in
quibus labores certi ſunt, certa pericula, certa remedia. In hæc
terra firmiter pedes figere datum eſt: Nec ſpes deficit; quæ in
mobili mari nulla eſt, ſi tonitrua immineant, ſi procelloſa
mala comminentur naufragia. Veruntamen licet onus
ſit, quod magiſtratu imponitur, omniſq; prudens facile
honores renuat: nihilominus tamen humeros ſubtrahere lex
ſocietatis prohibuit & oblatiſ renunciare publicæ impediit utili-
tatis cauſa. Equidem quibus adjutoribus magnis in negotiis
opus erat, iis hæcenus nec omninò tamen me orbatum fore
animadverteram, curſumq; proſperiorẽ ominabar, ubi pro-
ſpexiſſe multa ſerenioris cœli indicia viſus fueram. Memineram
quod habuiſſet adjutores ſuos Auguſtus in bellicis rebus Agrip-
pam in togatis Mœcenatem, habuiſſet Alexander Parmenionem
& Clitum: Quocirca potior mihi ſpes erat, qui non eadem pe-
ricula, non eaſdem difficultates, non pares auſus, non tantam
molem imperii aggrediebar & recreabar tamen adjumento tam
præclaro, tam ſalutari, tam pleniffimo. Reliquum mihi enim
conſtitutum erat Concilium Virorum, qui pietate, prudentia, ju-
ſtitiâ inſignes: qui mecum fidâ in charitate per tot annos poſue-
rant tanta amicitie fundamenta, tantaqve conſiliorum publicè
oſtenderant experimenta. Inter hæc certè magnis in præconiis
extollenda apparebant Sereniſſimorum Ducum Meclenburgi-
corum conſilia magnæq; clementie argumenta, quibus quantum
cordi iſtis eſſet hæc noſtra Academia ejuſq; ſalus, pax, ac noſtra
tran-

tranquillitas, luculentissimè patefactum est. Quis nescit Serenissimi Ducis CHRISTIANI LUDOVICI seria mandata, ut illi omnes qui spem habere velint adipiscendorum munerum Ecclesiasticorum, prius in hac Academia Doctores diligenter audiant, ab iisq; demum testimoniis instructi petitem veniant? Tum verò Serenissimi Ducis GUSTAVI ADOLPHI singularis cura in restituendis quæ Academia perpessa erat damnis, abunde innotescebat & laudabatur: quam nec remisit Dux sapientissimus donec Celebratissimum in Ecclesia Christi Theologum Durlachio ad se suamq; Academiam traxerit. Sed numerus etiam tunc inter Theologos, Jurisconsultos & Medicos auctus erat; ubi quò magis celebratissimi extincti erant, eò magis laudabili æmulatione coadunatisq; viribus laborare omnes velle existimabantur. Nec minus præsidium illucescebat contra plebis tumultum, quam repressit tot rescriptorum Principalium gravitas, ipsaq; Serenissimi Ducis tanta præsentia suppressisset cum dolore ejus, nisi queritari potius quàm competenti loco & tempore debitoque modo & consilio causam agere maluissent. Gratâ & humillimâ memoriâ veneramur summam clementiam, quâ tanto in aspectu Celsitudinis hîc omnes recreati sumus; nec minus recolimus rescripta Serenissimorum, quibus nobis spes amplior facta est ut componerentur dissidia. Et quas non ego submissis gratiis laudes dicam, cui celsissima benignitas speciatim expressis literis hînc memoriam felicitatis Rectoratus annuntiavit futuramq; voluit quàm clementissimè? Equidem hic omnia facillè secundum iusta & consilia Superiorum componenda credebamus, ipseq; aliquando videri poteram, qui ad clavum hujus reipublicæ sedere iustus sum, peti modis haud dissimilibus cum Palinuro. Adeò subsidere nonnunquam fluctus videbantur, ubi has loquelas audivisse putaveram:

Ferunt ipsa æqvora classem:

Æqvata spirant auras: datur hora quieti:

Pone caput fessosq; oculos furare labori.

Attamen vix placidum conspicatus cœlum, cursu parum felici jactatus, in dissensionum & inde orientium difficultatum perplexitate quid aliud cogitare debueram quàm sicut ille fatus est:

Mene

*Mene salis placidi vultum fluctusq; quietos
Ignorare jubes? mene huic confidere monstro?*

○ variam cœli faciem! O incertas tempestatum blandicias, quas inter tot nobis nondum opinantibus labores nati sunt! Unde novis ac quotidianis fermè subsidiis, majoriq; ope, quâ dispellerentur, opus visum est. Fortunamne hanc accusem nostram, an excusandam dixerim? Saltem nimium non confisi cœlo & pelago sereno, clavum affixi & hærentes nusquam amisimus, oculosq; sub astra tenuimus indefessos: necdum per DEI gratiam tempestatis vis

cum puppis parte revulsa

Cumq; gubernaculo liquidas projecit in undas

Precipitem ac socios nequicquam saepe vocantem.

Certè facilis præsentia est crudelis gentis quæ ferro invadit & prædam non ignara capit: Heu durum genus ex sylvis Cyclo-
pum, Aetnæi fratres, horrendum concilium! Quæ non impedi-
menta sæpenumero obveniunt boni consilii, cujus eventus ab-
solvi nèquit nisi beneficio felicitatis? Scilicet est omninò iniquum,
sicut ait Plinius, sed usû receptum, quod honesta consilia vel
turpia, prout malè aut prosperè cedunt, ita vel probantur vel
reprehenduntur. Quapropter lætis nostris vaticiniis non va-
nitatem minus quam consilii inanitatem exprobare aliqui for-
san iiq; haud pauci ausuri fuerant. idq; magis adeo quo magis sæ-
pius invidia bonos suggillare solita est. Quo ipso in malo du-
rum imminere ferrum videri potuerat & metuenda depræda-
tio non immeritò inhumanissima. At verò optimum
sanè fuit præsidium, quòd blanda sit sperandi pro se cui-
que dulcedo: unde credula eò magis spes fuit, quia ipsa pie-
tas sperare jusserat. Imò sublimes summa ab unda exoptatum
portum prospicere nobis videbatur, ubi quiescere posset nostra
cura, nostraq; navicula. His accedit quòd eleganter Isidorus
Pelusiota innuit, cum homines laudandos putat non ab eventu,
sed ab animi instituto & voluntate res ponderandas, ac sæpenu-
merò eos, qui victi esse videntur, laude & prædicatione efferen-
dos esse, eò quòd nihil eorum quæ facienda erant, prætermis-
sent, etiam si ab instituto suo aberraverint. Verumquòd vergit
oratio

oratio? Ecce subinde prospicimus nostram fortunam nostramq;
propius speramus tranquillitatem. Et quare non? cum cura re-
ligionis, quæ maxima prorsus unicuiq; bono Principi & in regulis
boni regiminis prima ponitur, id promittere videatur, facilisque
eventus appareat, si potentior sapientia ex paratis aliorum con-
siliis aut antiquis exemplis jubeat. O felices Principes, qui pie-
tati student & augmentum gloriæ divinæ in seminariis
conservandum cogitant! Certè nostrarum partium est piis
precibus Deo T. O. M. commendare inter tot & tantos motus
Imperii interq; tristissimos casus hominum nostrarum provinci-
arum tranquillitatem, incrementum, indeq; læta Serenissimo-
rum Ducum pronaq; in nostris necessitatibus consilia. Heu! quo-
modò non tardè aliquando procedit sapientia, dum multitudine
ac varietate rerum distrahitur, & violenta irruunt! At lætiùs
prospicit, ubi serena pax terras recreat, ubi pietate ducitur nec
dura necessitate dimovetur animus, ubi non teterrimi motus,
non tristissimi casus Ecclesiam circumeunt, rempubl. turbant;
nec velut terra modò purganda sed sementis facienda est. Pacis
nostræ nostræq; tranquillitatis & salutis consilia facta sunt; Faxit
DEUS Optimus Maximus ut feliciter procedant! Imò maxima
virtus est per quam pluribus ex malis aliquis emerferit: quare
eò major gloria censenda erit, quò fortiori efficaciam Serenissi-
morum virtus inter tot motus inq; tantis malis nos servaverit.
Verumenimverò sicut solent etiam consilia boni Academici ab
iis maximè proficisci, quorum vita omnis studiis destinata est &
qui Academiarum amant domicilia: imò sicut facilè causas
incrementi aut decrementi inde deprehendunt multas, unde
aliis etiam Academiis aliquando vel bene vel malè fuit, nec non
quotidianis instruuntur experimentis; ita maximè laborare de-
cet, quò ipsi nihil neglexisse videantur quod Academiæ prodesse
queat. Quapropter cum officii moneat ratio, ne omnino sile-
ant Professorum studia, sed innotescant; promptissima prorsus
laudanda erunt consilia, quibus omnes qui Doctorum publico-
rum funguntur munere, suis in partibus luculentissimè contu-
lerunt, quod Academiæ exindeq; Ecclesiæ & Reipublicæ profuit
quodq; intermissum esse non meminimus, nisi ubi delitescere

re sine ullo specimine ac nullis publicis studiis innotescere vo-
luerunt juvenes. Non majus quodquam præceptum visum fuit,
quàm publicis & privatis Lectionibus satisfacisse honestis deside-
riis. Hic certè inter Theologos scripturæ sacrae autoritatem
contra cuncta explorare omnis ævi hæreticorum dubia, versa-
ri veluti in ipsa primitiva Ecclesia, & novissimas hæreses fugien-
das noscere licuit. Inter Jurisconsultos publici & privati juris
materias haurire potuerunt, inò praxin judicariam experiri:
& quas non omnes partes obtulerunt Professores studiis pro-
pensissimis? Medici suam demonstrarunt industriam, eamq;
comprobavit uberior solito Studiosorum numerus. Nec mi-
nùs in Philosophicis prospectum esse potuit, ubi in Hebraicis
non levi illo, ut vocat Scioppius, & perfunctorio linguæ hujus
studio (dum scilicet in conjugationum & declinationum cete-
rarumq; Grammaticæ partium mediocri cognitione, Radicum
Biblicarum investigatione, & communiorum vocabulorum
intelligentia Α. & Ω. prora & puppis ejus ponitur) contenti esse
debuerunt ingenui juvenes; sed de plenaria & exacta ejus noti-
tia, de lingua Chaldæa in Targumim, studio Rabbinico, Ma-
forethico, ac Talmudico, maximè sibi abs Theologis (quorum
valde proprium id studium est) subsidia expectare potuerunt
hodieq; auctiora habere poterunt. Poëseos Professorè pauci expe-
tunt docendæ arti in Academiis; sed eundem ubi literarum humani-
orum peritum, Eloquentiæ simul & Græcæ linguæ sufficientem
(cum hæc studia conjuncta meritò æstimentur) habuerit Acade-
mia; his Professionibus uno etiam in Viro satis idoneè prospè-
ctum erit, sicut nostræ Academiæ adhuc prospectum est. Mora-
lis Philosophia abs Theologo hic etiam loci magna incrementa
cepit, & magnis id præconiis alibi etiam laudatum est: potuitq;
pariter Politices studium vigori suo restitutum esse, cum in Facul-
tate adhuc Juridica vigeat qui plures per annos illud publicè pro-
fessus est. Historiarum deniq; causâ vel ad Theologos vel ad
Jurispublici Doctores pertinet, vel in Politicis magnifit, vel cete-
ris in disciplinis simul inculcatur, & consiliis promoveretur opti-
mè. Physicas curiositates audiverunt studiosi abs Medico ex-
perientissimo; & Mathematica non minùs studia ab eo probè
incho-

inchoata lubentes promovebimus, qui in agris practice demonstrare nec aliis obrutus negotiis magis commodè, explicare poterit. Logices & Metaphysices, prout hodiè illud studium est, proventu tempus omne attulit; Ars a. differendi & ratiocinandi elegantior in aliis materiis ostensa est. Interea verò quid de Exercitiis disputationum dicendum est? Miramur quidem non immeritò, adeò cecos esse jurisprudentiæ studiosos, ut rationes pro hac disputationum utilitate sæpius videre; tam surdos, ut audire nolint. Quomodo a. non patet tanta utilitas? ubi votorum dissensio in judiciis & consiliis nihil aliud est quàm disputatio: quales hæ nostræ Academicae sunt, si rectè institutæ, si non interstrependo clamoribus potius impleatur auditorium quàm verum explicetur eruditionis negotium. In quos commodè aliquando detorquetur illud Martialis quod est ad Nævolum Caussidicum *lib. 1. epigr. 98.*

Cum clamant omnes; loqueris tu, Nævole, tantum,

Et te patronum; caussidicumq; putas.

Hac ratione potest nemo non esse disertus.

Ecce tacent omnes; Nævole, dic aliquid.

At verò inter Theologiæ ac Philosophiæ Studiosos (ubi illorum opus est *hereticorum virus refellere*, nec non in horum ore illud verlatum *perspicue & distinctè percipere*, quod ex *dubitatione* oritur) quare tantoperè abhorreant ab argumentorum istiusmodi collationibus, nulla excusandi ratio est. Remedia in aliis Academiis sunt familiaria, quibus orbi erudito innotescunt Professores, varia nempe scripta, elegantioresq; tractationes: ubi haud diffiteri possumus hujus Academiæ morbos, ex qua aliquvandiū post Theologicas quasdam paucae Juridicæ, una fermè aut duæ Medicæ, nec plures Philosophicæ prolatae sunt. Multoties sanè questi sumus, quòd abesse ab hac cathedra tamdiu coacti sumus, cujus in ascensu memoria obvenit tantæ doctrinæ quæ ab antiquitate inde ad nostra hæc tempora propagata est. Nimirum hæc enim cogitatio calcar addit, mentemq; excitat: maximè, cum Professore non minima pars desiderii sit quotidie velle in doctorum censu loqui. Dulce est musarum consortium, cujus augetur pretium, ubi audire coram & doctri-

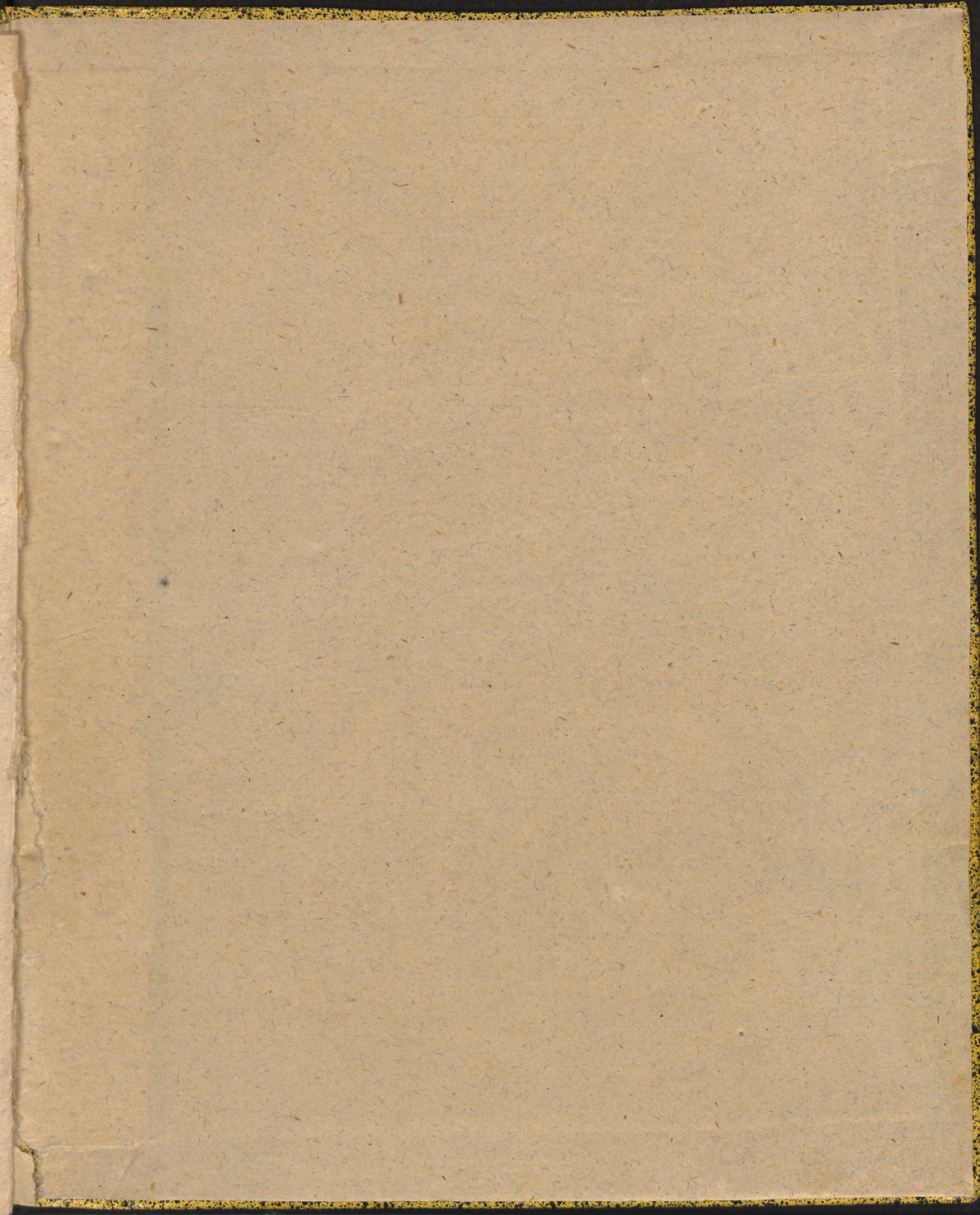
& doctrinæ opes volvere" cara dat fortuna. Tum è contrario triftis facies Academiae est, ubi inania fermè & sine fructu professionum nomina. Heu! quoties monuimus meliora! Ubi nostra fortuna hæc talis fuit:

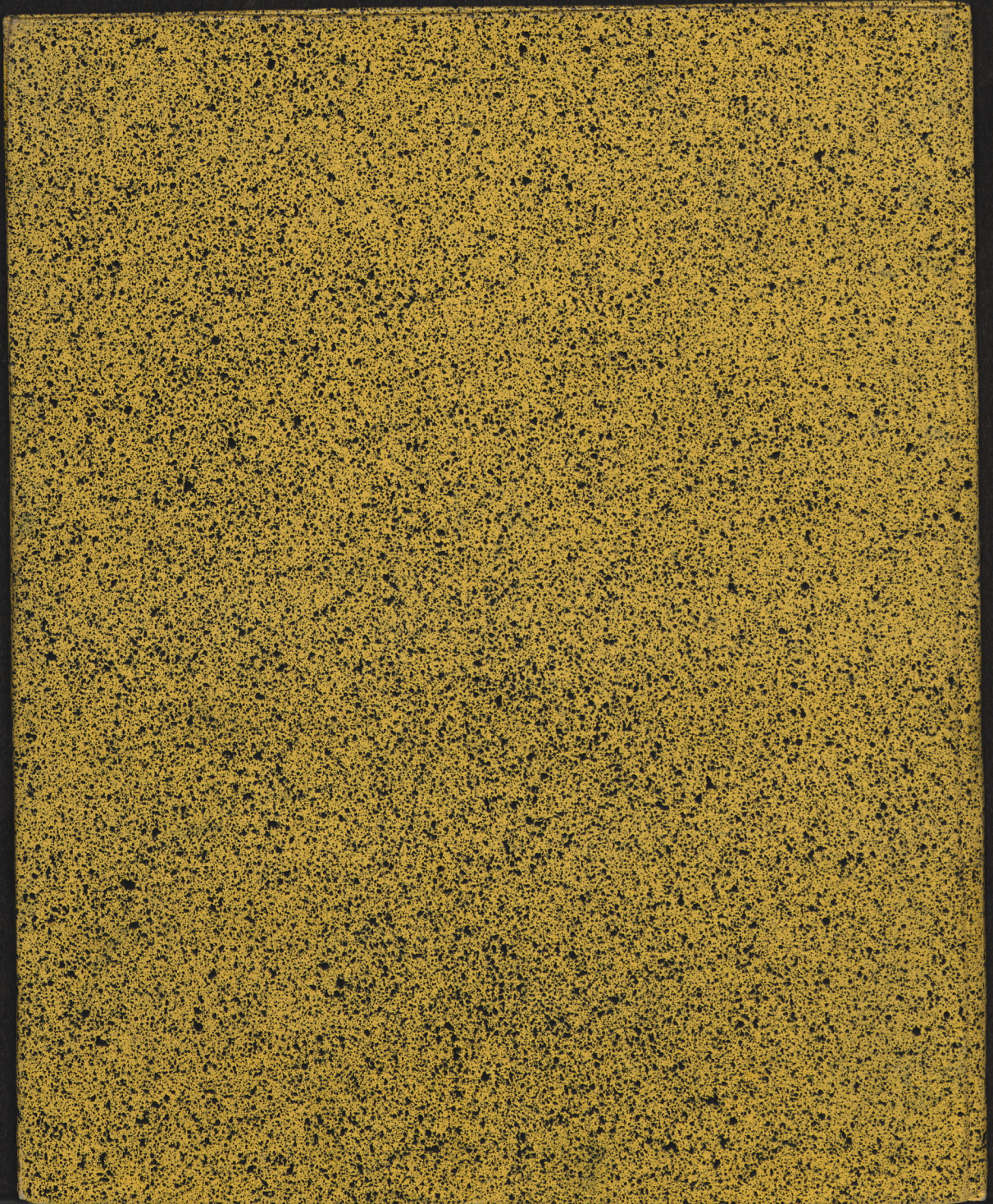
Sed nec proficimus querulis his vocibus hilum;

Narrantur surdis auribus ista diu.

Feliciora hinc itidem exeuntis hujus Rectoratus videntur tempora, ubi prompta cernitur Professorum industria & *disputationum Circularium* parantur exercitia. Has (sicuti jubentur in veteribus statutis) utiles reputavimus admodum, cum Lectionibus nonnunquam obftet aliqua ratio & Typographus ad certum numerum exemplarium singulis nobis sine nostris aut Respondentium impensis suam operam præstare jussus sit. Sic spem enim cepimus fore ut in Academia ex his Professorum studiis promoveatur Juventutis commodum & in felicitate juventutis crescat salus Academiae: maximè, cum hac ratione propensiora nostra exhortandi magis & opem ferendi non latebunt consilia. Nos certè nulli dubitamus, quin optimorum Antecessorum firma tali inre sit futura sententia in consiliis dicta & ubiq; approbata, omnesq; facilè sua studia pro bono publico collaturi sint, ut, quodquod tale propositum nunc ostenditur, ex ipsis progressus habeat luculentissimos. Vos autem quotquot adestis, amantissimi literarum artiumq; cultores! diligentissimè studiis incumbite, & hanc propensionem vestrorum Antecessorum gratissimis custodire animis nitimini. A vobis spes nostra pendet non minima. Non magnus Academicorum, sed studioforum selectus numerus gloriæ palmam parat Academiae. Adeste vos frequentes Respondentes, Opponentes, atq; Auditores vestris Professoribus; in habendis his, quæ offeruntur, nec non edendis aliis selectis disputationibus, conferte studia. Quibus omnibus quin Cives O. O. splendidissimi suo favore & amore pro Academiae commodis promovendis animos addituri sint, nulli unquam dubitamus, & ut præsentia suâ actus hosce disputatorios exornare velint, invitamus quàm humanissimè. P. P. Sub Sigillo Rectoratus
Dom. XIII. Trinit. A. MDC XC.

os(0)so

inchoata lubentes promovebimus, qui in ag-
strare nec aliis obrutus negotiis magis co-
poterit. Logices & Metaphysices, prout hodie
proventu tempus omne attulit; Ars a. differ-
elegantior in aliis materiis ostensa est. Inter-
citiis disputationum dicendum est? Miram-
merito, adeo cecos esse jurisprudentiae studi-
hac disputationum utilitate saepius videre; t-
re nolint. Quomodo a. non patet tanta u-
dissentio in judiciis & consiliis nihil aliud e-
quales hae nostrae Academicae sunt, si recte in-
strependo clamoribus potius impleatur au-
rum explicetur eruditionis negotium. In-
quando detorquetur illud Martialis quo-
Caussidicum lib. 1. epigr. 98.

Cum clamant omnes, loqueris tu, Na-

Et te patronum, caussidicumq; pu-

Hac ratione potest nemo non esse dis-

Ecce tacent omnes; Ne vole, dic-

At verò inter Theologiae ac Philosophiae Stu-
opus est hereticorum virus refellere, nec non
versatur perspicue & distinctè percipere, quod e-
quare tantopere abhorreant ab argumen-
collationibus, nulla excusandi ratio est.

Academii sunt familiaria, quibus orbi e-
Professores, varia nempe scripta, eleganti-
ubi haud diffiteri possumus hujus Academ-
aliquandiu post Theologicas quasdam pau-
fermè aut duae Medicae, nec plures Philoso-
Multoties sanè questi sumus, quòd abesse
tamdiu coacti sumus, cujus in ascensu mer-
tae doctrinae quae ab antiquitate inde ad
propagata est. Nimirum haec enim com-
mentemq; excirat maximè, cum Professor
desiderii sit quotidie velle in doctorum ce-
musarum consortium, cujus augetur pretiu

emon-
plicare
um est,
inandi
e Exer-
on im-
es pro
t audi-
torum
tatio :
inter-
m ve-
de ali-
volunt

lorum
e illud
oritur)
smedi
n aliis
escunt
tiones:
ex qua
, una
e sunt.
hedra
it tan-
mpora
addit,
na pars
alce est
coram
doctri-

